

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/44/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8222201525
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tomáš Dulina
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2023:8222201525.6

Rozhodnutie

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Tomášom Dulinom v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. B. XX, D., zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sovietskych Hrdinov 163/66, Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava - Petržalka, IČO: 53 255 739, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 50 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že úver zo Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro č. 47521014 zo dňa 28.01.2015 je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 50 eur, počnúc od 05.10.2022 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 04.08.2022 domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vydania bezdôvodného obohatenia 50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 50 eur, počnúc druhým dňom od doručenia žaloby žalovanému (t.j. od 05.10.2022) do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodňovala tým, že na základe Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro, č. 47521014, zo dňa 28.01.2015 (ďalej len Zmluva) jej žalovaný poskytol úverový rámec vo výške 2 400,- eur, so štandardnou mesačnou splátkou vo výške 80,- eur. Výška úrokovej sadzby bola podľa Zmluvy v úrovni 22,80 %, RPMN v úrovni 24,22 % a priemerná RPMN vo výške 24,28 %. Z poskytnutého úverového rámca vyčerpala peňažné prostriedky v celkovej výške 330,- eur, a žalovanému uhradila sumu v celkovej výške 380,- eur. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú uzatvorila ako spotrebiteľ so žalovaným, ako dodávateľom finančnej služby. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ). Konkrétne podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať: - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ), - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ). Je potrebné zaoberať sa aj úrokom z úveru vo výške 22,80 % ročne. Úrok vo výške 22,80 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi a preto je neplatný. V tomto smere poukazujem na Priemerné úrokové

miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, podľa ktorého na obdobný spotrebiteľský úver v období 1/2015 predstavovala priemerná úroková miera úroveň 6,54 %, t.j. takmer tri a pol násobne nižšia oproti posudzovanému úverovému vzťahu. Výška úrokov musí byť v súlade s dobrými mravmi. V opačnom prípade je takéto dojednanie o úroku absolútne neplatné podľa § 39 OZ. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo/1/2019 zo dňa 31.07.2009). Vzhľadom na uvedené považujem ročnú úrokovú sadzbu uvedenú v Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro, č. 47521014, zo dňa 28.01.2015 vo výške 22,80 % za absolútne neplatnú. Vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poukazuje aj na to, že na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru postačuje neuvedenie čo i len jednej z náležitostí zmluvy vyžadovaných zákonom a dodáva, že podľa § 54 ods. 2 OZ v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. O podozrení, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, o čom v prílohe predkladá Prehlásenie zo dňa 31.01.2022. Žalovanému na predmetnú pôžičkovú kartu zaplatila sumu 380,- eur. Pri vyčerpanej sume 330,- eur, sa teda žalovaný na jej úkor mohol bezdôvodne obohatiť o sumu 50,- eur. Bezdôvodné obohatenie vo výške 50,- eur pozostáva z úhrad odo dňa 23.10.2017 do 21.02.2018.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa v žalobe označila a v prílohe predložila Žiadosť o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro č. 47521014 zo dňa 28.01.2015, výpis z Pôžičkovej karty Quatro ku dňu 06.05.2021 a prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 31.01.2022.

4. Žalovaný sa v podaní zo dňa 11.10.2022 vyjadril k námietke žalobkyne ohľadom absencie dvoch náležitostí Zmluvy, a to doby trvania zmluvy a predpokladov pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej aj „RPMN“). Poukázal na to, že predmetný úver nie je splátkový úver, pri ktorom dlžník spláca vopred danú sumu formou vopred dojednaných splátok. Poskytnutý úver je revolvingový úver – kreditná karta, teda produkt uzatváraný na časovo neobmedzenú dobu a s úverovým rámcom, ktorý je možné čerpať a splácať opakovane. Doba trvania zmluvy je uvedená v závere časti III Zmluvy: „Doba trvania zmluvy: neurčitá“ a „Termín konečnej splatnosti: v deň zániku Zmluvy alebo v deň vyhlásenia okamžitej splatnosti.“ V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, ktorá vychádza z účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky“, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nakoľko sa v prejednávacom prípade jedná o produkt, ktorý je už z jeho podstaty uzatvorený na dobu neurčitú, je požiadavka doby či dĺžky trvania zmluvy vyjadrená v časti III Zmluvy správne. K vyjadreniu priložil Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2015. V súvislosti s predpokladmi pre výpočet RPMN poukázal na časť III Zmluvy, v ktorej sú vysvetlené jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN, ktoré boli stanovené na základe podmienok Zmluvy a v súlade s bodom II písm. e) prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Zároveň poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej predpoklady pre výpočet RPMN nezahŕňajú vzorec a ani matematický výpočet hodnoty RPMN a rovnako tak nemusia byť predpoklady pre výpočet RPMN v zmluve výslovne označené (hoci v prejednávacom prípade tak označené sú). Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/183/2020 z 24.02.2021, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/109/2019, zo dňa 16.12.2019 a uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/12/2022 z 29.03.2022. Žalobca v ďalšej časti žaloby namietal rozpor v zmluve dojednaného úroku s dobrými mravmi pričom poukazuje na prehľad priemerných úrokových sadzieb zverejnený Národnou bankou Slovenska. V tomto prehľade si navyše vyberá údaj pre úvery s fixáciou do 1 roka, ktorý mu samozrejme najviac vyhovuje, no je absolútne nevhodný pre revolvingový úver poskytnutý na dobu neurčitú, teda na dobu viac ako 5 rokov, pri ktorej boli priemerné hodnoty 12,43 %. pri posúdení primeranosti dojednanej výšky úrokov treba prihliadnuť na celkové okolnosti úkonu, čo v prípade spotrebiteľského úveru znamená predovšetkým prihliadnuť na špeciálnu právnu úpravu stanovenú v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a zákonodarcom zavedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka upravuje odplatu pri spotrebiteľskom úvere, ktorou zákonodarca mienil regulovať práve úrok z omeškania, ako hlavnú a častokrát jedinú zložku odplaty. Prejednávaný úver je kreditnou kartou, teda úver, pri ktorom sú úrokové sadzby štandarde vyššie ako pri bežných splátkových

úveroch. Žalovaný súdu predložil Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2015, z ktorých vyplýva, že priemerná RPMN pre kreditné karty v danom období bola 25,67 %. Hodnota RPMN pri v Zmluve dojednanom úroku vo výške 22,80 % ročne predstavuje 24,22 %, čo rozhodne ani len nedosahuje priemernú hodnotu RPMN 25,67 %, preto nemôže byť ani úroková sadzba, ako väčšinová zložka RPMN v zmysle ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vyhlásená za takú, ktorá by bola v rozpore s dobrými mravmi. Opačný výklad by znamenal, že poskytnutie úveru s odplatom, ktorá je výhodnejšia ako priemerná odplata v danom období by sa priečila dobrým mravom, čo je záver úplne absurdný. V súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009 na ktoré poukazuje žalobca, sa týkalo obsahu zmluvy o úvere zo dňa 10.06.2003, v ktorej bola výška úrokovej sadzby dohodnutá na 60 % ročne, čo sa jednoznačne ani vzdialene nepribližuje k úrokovej sadzbe dojednanej v Zmluve. Priemerné úrokové sadzby bánk v mesiaci jún 2003 boli 7,64 %. Úroková sadzba posudzovaná Najvyšším súdom SR v konaní 1M Cdo 1/2009 takmer 8-násobná (o 52,36 %) prevyšovala priemerné úrokové sadzby. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí ani túto úrokovú sadzbu neoznačil ako úrokovú sadzbu v rozpore s dobrými mravmi ale uviedol, že „Za účelom určenia prípustnej miery úroku preto treba doplniť dokazovanie vyjadrením minimálne jedného peňažného ústavu k výške úrokovej miery poskytovanej v peňažných ústavoch, až potom možno o žalobe rozhodnúť.“ V prípade ak by súd aj napriek vyššie uvedenému mal za to, že by úroková sadzba kreditnej karty, ktorá bola výhodnejšia ako priemerná kreditná karta v čase uzatvorenia zmluvy, bola v rozpore s dobrými mravmi, žalovaný navrhuje v súlade s vyššie uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR doplnenie dokazovania vyjadrením minimálne jedného peňažného ústavu k výške úrokovej miery kreditných kariet poskytovanej v peňažných ústavoch, t.j. či je možné úrokovú sadzu vo výške 22,80 % ročne pri zmluve o kreditnej karte s hodnotou RPMN 24,22 %, ktorá bola uzatvorená 28.01.2015 považovať za takú, ktorá by sa priečila dobrým mravom. V zmysle vyššie uvedeného má žalovaný za to, že je úroková sadza v zmluve dojednaná tak, že bol poskytnutý úver výhodnejší oproti obdobným úverom a preto rozhodne nemôže byť ani v rozpore s dobrými mravmi. zmysle vyššie uvedených bodov nie je naplnený žiaden z dôvodov pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a na strane žalovaného tak nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Navrhuje, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanému plnú náhradu trov konania. K vyjadreniu žalovaný priložil tabuľku „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2015“ ku dňu 31.03.2015, z ktorej vyplýva pre kreditné karty RPMN vo výške 25,67 %.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 10.01.2023 uviedla, že zotrúva na celej v žalobe uvedenej právnej argumentácii a skutkových tvrdeniach, pričom vyjadrenia uvedené žalovanou považujem za nesprávne. Zmluva neobsahuje zákonom požadované náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj v Zmluve je neplatný úrok pre rozpor s dobrými mravmi. Žalovaná iba alibisticky uvádza, že jednotlivé chýbajúce náležitosti nemohla uviesť, pretože ich v podstate ani nevedela z dôvodu, že sa jedná o revolvingový úver. Pokiaľ vychádza zo Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro, č. 47521014, zo dňa 28.01.2015, tak v tejto nie je vyjadrený údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) doba trvania zmluvy považuje za zachovanú z dôvodu, že táto je uvedená pojmom „neurčitá“. Pokiaľ žalovaná poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, tak citované odôvodnenia rozhodnutí sa týkajú náležitosti termínu konečnej splatnosti, ktorý však nenamieta. Úverová zmluva musí obsahovať predpísané náležitosti, ku ktorým patrí aj Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. Dĺžka trvania zmluvy, a to tak podľa Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, ako aj podľa zák. č. 129/2010 Z. z. Riadne fungujúci vnútorný trh so spotrebiteľskými úvermi vyžaduje v niektorých kľúčových oblastiach harmonizovaný právny rámec spoločenstva, aby tento trh poskytoval spotrebiteľom dostatočnú mieru ochrany. Rozsah harmonizácie určuje vymedzenie pojmov obsiahnutých v Smernici a členské štáty sú povinné vykonať ustanovenia Smernice určené týmto vymedzením pojmov. Ide o pojmy záväzné. Únie aj vnútroštátne právo preto vyžaduje, aby Zmluva obsahovala tieto vymedzené pojmy a nielen informácie, z ktorých je možné tieto vymedzené pojmy odvodiť, alebo vypočítať, alebo inak zistiť. Zmluva preto musí obsahovať pojem „Doba trvania zmluvy“, alebo jeho významovo rovnaké vyjadrenie. Podľa Smernice, Dobu (Dĺžku) trvania zmluvy má obsahovať už informácia o reklame, ale Dobu trvania zmluvy už musí obsahovať informácia pred uzavretím Zmluvy a samozrejme samotná Zmluva (aj keď Smernica používa synonymum, slovné spojenie, Dĺžka trvania zmluvy). Smernica, používa pojem Dĺžka trvania zmluvy 18 krát, čo samo o sebe zdôrazňuje dôležitosť tejto obligatórnej náležitosti, čo nenasvedčuje možnosti bagatelizácie tejto náležitosti Zmluvy. Spotrebiteľ má právo spoliehať sa na jasne a transparentne vymedzené právne pojmy upravujúce konkrétne aspekty Zmlúv. Je potrebné, aby veriteľ pri formulovaní Zmluvy postupoval tak, aby spotrebiteľ, ak si prečíta hlavné časti Zmluvy, týmto

porozumel bez toho, aby mal povinnosť zisťovať či sú správne, alebo nesprávne a aby, ak zistil, že sú nesprávne a chcel by zistiť správne údaje, tak tieto musí v Zmluve hľadať na rôznych miestach Zmluvy pod inými pojmami, resp. hľadať ich v iných náležitostiach, ako sa domnieva žalovaná s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR. Doba trvania zmluvy musí byť spotrebiteľovi známa najneskôr v čase, keď vstupuje do zmluvného vzťahu, tak aby bol spotrebiteľ zrozumiteľne a jednoznačne informovaný o predpísaných náležitostiach, týkajúcich sa zmluvného vzťahu, už v čase jeho vzniku. Za splnenie tejto požiadavky nemožno považovať iba všeobecnú formuláciu „na dobu neurčitú“, čo nezodpovedá intervalu. Označenie doby trvania uvedeným spôsobom v žiadnom prípade nemožno považovať za dostatočnú a už vôbec nie za určiteľnú. Žalovaná zároveň odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/277/2021 z 21.04.2022 a sp. zn. 7Cdo/242/2021 z 31.03.2022. Označenie Doby trvania uvedeným spôsobom v posudzovanej spotrebiteľskej zmluve v žiadnom prípade nemožno považovať za dostatočnú a už vôbec nie za určiteľnú. Z týchto rozhodnutí Najvyššieho súdu SR navyše vyplýva, že táto náležitosť je splnená, ak je uvedený počet splátok, termín splátok a splatnosťou prvej splátky. Ani jeden z týchto údajov však v Zmluve nie je uvedený. Nakoľko sú, podľa jej názoru, právne závery obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/277/2021 z 21.04.2022 a sp. zn. 7Cdo/242/2021 z 31.03.2022, v zásadnom rozpore s úniovým, ale aj s vnútroštátnym právom, navrhujem sa od tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR odkloniť, v zmysle bodu I. rozsudku Súdneho dvora EÚ, vo veci C-173/09, z 5.10.2010 (Elchinov), podľa ktorého: „Právo Únie bráni tomu, aby právne posúdenie súdu vyššieho stupňa bolo pre vnútroštátny súd, ktorý má rozhodnúť vo veci po tom, čo mu súd vyššieho stupňa, na ktorý bol podaný opravný prostriedok, vrátil vec na ďalšie konanie, v súlade s vnútroštátnym procesným právom záväzná, ak sa tento vnútroštátny súd v súvislosti s výkladom, o ktorý požiadal Súdny dvor, domnieva, že uvedené posúdenie nie je v súlade s právom Únie.“ Práve vzhľadom na tento účel, ukladá Smernica veriteľovi určité formálne povinnosti, s cieľom zaručiť informovanosť spotrebiteľa, ako je to zakotvené v politikách únie v čl. 109 Zmluvy o fungovaní EÚ, ako aj v článku 38 Charty Základných práv EÚ. O obligatórnych náležitostiach Zmluvy to platí o to viac, že sa týkajú hlavných vlastností konkrétnej zmluvy o úvere a niektoré z nich sú natoľko dôležité, že ich absencia má za následok až bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Doba trvania spotrebiteľského úveru je potrebné chápať ako celkovú dobu medzi uzatvorením Zmluvy a okamihom, dokedy je spotrebiteľ podľa úverovej zmluvy povinný najneskôr splatiť úver s uvedením od – do. Požiadavka Zákona uvádzať Doba trvania zmluvy, zodpovedá požiadavke čl. 10 ods. 2 písm. c/ Smernice, len s tým rozdielom, že slovné spojenie Zákona „Doba trvania“, je v Smernici vyjadrené slovným spojením „Dĺžka trvania“. Aj pojem „Doba trvania“ aj „Dĺžka trvania“, vyjadruje sumár intervalu od – do. Vo vzťahu k predpokladom na výpočet RPMN, v spotrebiteľskej zmluve uvedenie predpokladov nenachádza. Všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN musí Zmluva obsahovať, aj keď neobsahuje vzorec na výpočet RPMN, avšak s explicitným legálnym pomenovaním, že ide o „Všetky predpoklady použité na výpočet RPMN“. Riadne fungujúci vnútorný trh so spotrebiteľskými úvermi vyžaduje v niektorých kľúčových oblastiach harmonizovaný právny rámec spoločenstva, aby tento trh poskytoval spotrebiteľom dostatočnú mieru ochrany. Rozsah harmonizácie určuje vymedzenie pojmov obsiahnutých v Smernici a členské štáty sú povinné vykonať ustanovenia Smernice určené týmto vymedzením pojmov. Ide o pojmy záväzné. Únie aj vnútroštátne právo preto vyžaduje, aby Zmluva obsahovala tieto vymedzené pojmy a nielen informácie, z ktorých je možné tieto vymedzené pojmy odvodiť, alebo vypočítať, alebo inak zistiť. Zmluva preto musí obsahovať pojem „Všetky predpoklady použité na výpočet RPMN“, alebo jeho významovo rovnaké vyjadrenie. Opätovne uvádza, že ide o záväznosť úniovým právom vymedzených pojmov, čo vyplýva z rozsahu harmonizácie Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, ako aj podľa zák. č. 129/2010 Z. z.. Ani Smernica, ani Zákon nevyžadujú, aby Zmluva obsahovala len údaje, z ktorých sa dá tá ktorá obligatórna náležitosť Zmluvy nepriamo odvodiť, ale vyžaduje predpísané náležitosti v Zmluve priamo uvádzať. K záväznosti legálnych definícií pojmov, čo sa týka predpísaných obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, podľa Zákona, poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/234/2021, z 29.09.2021. Ak by sa mal do dôsledkov aplikovať názor žalovanej, tak podľa takejto filozofie výkladu Smernice a Zákona, by Zmluva nemusela obsahovať, napr. ani explicitný údaj o Výške úveru, nakoľko spotrebiteľ by si mohol zistiť výšku úveru výpočtom z výšky splátky, z frekvencie splátok a z úrokovej sadzby. Nemusí teda byť ani výška úveru podľa tejto logiky v Zmluve explicitne vyjadrená, postačuje ak sa dá zistiť z ďalších náležitostí obsiahnutých v Zmluve. Úrokovú sadzbu by bolo možné vypočítať z výšky úveru, z celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, z doby trvania zmluvy a z informácie o prípadných poplatkoch. Znamená to, že nemusí byť explicitne vyjadrená ani úroková sadzba. Rovnako by z ďalších údajov v zmluve bolo možné vypočítať celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Pri takejto aplikačnej praxi by dokonca aj údaj o RPMN mohol v Zmluve v explicitnej forme chýbať, ak by Zmluva inak obsahovala všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN.

Nemusí byť podľa tejto logiky v Zmluve uvedená explicitne ani RPMN, ak bude Zmluva obsahovať všetky predpoklady na výpočet RPMN, z ktorých sa dá správna RPMN zistiť. Vo vzťahu k absencii predpokladov pre výpočet RPMN ako samostatnej obligatórnej náležitosti poukazuje príkladom na rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 11Csp/52/2020 zo dňa 19.11.2020; rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/9/2019 zo dňa 23.11.2020, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5CoCsp/17/2021 zo dňa 16.12.2021; rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 10Csp/186/2019 zo dňa 03.12.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15CoCsp/9/2020 zo dňa 09.06.2020, proti ktorému podal dovolanie dodávateľ, ktoré uznesením sp. zn. 9Cdo/104/2021 zo dňa 29.04.2021 Najvyšší súd SR odmietol. K posudzovaniu predpokladov na výpočet RPMN, opätovne poukazuje priamo vo vzťahu k žalovanej na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 14Csp/56/2020 zo dňa 17.09.2021. Žalobkyňa ďalej poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/228/2016 zo dňa 07.11.2017, sp. zn. 19Co/23/2019 zo dňa 30.05.2019, sp. zn. 15CoCsp/9/2020 zo dňa 09.06.2020, odsek 18. odôvodnenia; rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/19/2020 zo dňa 19.11.2020; rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16CoCsp/13/2020 zo dňa 31.05.2021, sp. zn. 6Co/114/2018, zo dňa 27.08.2019; sp. zn. 7Co/129/2018, zo dňa 21.01.2019; sp. zn. 20Co/19/2019, zo dňa 21.01.2019, sp. zn. 7Co/132/2018, zo dňa 21.01.2019; sp. zn. 22Co/81/2018, zo dňa 29.04.2019 a rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/187/2018 zo dňa 01.02.2019 a sp. zn. 20Csp/167/2020, zo dňa 14.05.2021. Nad rámec žaloby namietajú aj absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve nie je vôbec uvedená splatnosť prvej splátky. Primeranosť odplaty nemožno stotožňovať s primeranosťou úroku, pretože odplata zahŕňa vrátane úroku aj iné zložky, ktoré sú ponúknuté spotrebiteľovi, ten ich akceptuje a za ich protiplnenie je ochotný uhradiť určitú sumu. Odplata ako množina všetkých odplateľných zložiek úveru je samozrejme vyššia ako samotný úrok, ktorý musí spĺňať určité kritériá. Výška odplaty je regulovaná § 53 ods. 6 OZ a nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Výška úroku je však regulovaná dobrými mravmi cez § 3 ods. 1 OZ. Pokiaľ žalovaná poukazuje na výšku odplaty alebo priemernej hodnoty RPMN, tak vo vzťahu k úrokovej sadzbe porovnáva neporovnateľné. Žalovaná uvádza, že Zmluva bola uzavretá na dobu viac ako 5 rokov. Táto argumentácia je v rozpore s doterajším tvrdením žalovanej, že dobu trvania zmluvy nebolo možné presne určiť, pretože ide o dobu neurčitú. V argumentácii žalovanej sú teda zjavné rozpory. Žalovaná taktiež účelovo poukazuje na údaj 12,43 %, ktorý má byť priemernou hodnotou úrokov pri splatnosti nad 5 rokov. Žaloba obsahuje poukaz na údaj 6,54 %, a to z dôvodu, že práve v Zmluve v časti III. pri indikatívnom výpočte RPMN žalovaná vychádza, že spotrebiteľský úver sa poskytuje na dobu jedného roka. Teda aj vstupný údaj do RPMN, t.j. úroková sadzba uvedená v Zmluve musí zodpovedať splatnosti jedného roka. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, z ktorých vyplýva, že u nebankových subjektov sú akceptovateľné úroky, nie viac ako 100 % oproti priemeru bánk. Ak limit 100 % nad priemer bánk má platiť vo vzťahu k nebankovým subjektom, u ktorých je miera rizika návratnosti úveru vyššia ako u bánk kamenných, potom u kamenných bánk musí byť tento limit, z hľadiska dobrých mravov, podstatne nižší. Žalobkyňa argumentovala aj uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1MCdo/1/2019, zo dňa 31.07.2019. S poukazom na uvedené považuje argumentáciu žalovanej za nenáležitú a navrhuje, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal k náhrade trov konania v plnom rozsahu. K vyjadreniu predložila rozsudok SD vo veci C-173/09 zo dňa 05.10.2010 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/234/2021 zo dňa 29.09.2021.

6. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 05.04.2023 uviedol, že súvislosti s náležitosťami: Zmluva doba trvania zmluvy a predpoklady pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov zotrúva na vyjadrení zo dňa 11.10.2022, v zmysle ktorého sú tieto náležitosti v Zmluve vyjadrené dostatočne určito. Doba trvania zmluvy je nad rámec požiadaviek zákona označená pojmom „Doba trvania zmluvy“ v závere bodu III Zmluvy. Predpoklady pre výpočet RPMN sú rovnako tak nad rámec požiadaviek zákona označené ako „predpoklady pre výpočet RPMN“ v bode III Zmluvy. V súvislosti s namietanou absenciou „termínu splatnosti prvej splátky“ uvádza, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. požaduje uvedenie výšky, počtu a termínov splátok. Výslovný termín splatnosti prvej splátky nie je požiadavkou zákona č. 129/2010 Z.z. Výška ako aj termíny splatnosti jednotlivých splátok sú uvedené v čl. III Zmluvy. Štandardná mesačná splátka 80,- € a termín splatnosti jednotlivých splátok je 15. deň v príslušnom kalendárnom mesiaci. Počet mesačných splátok nie je možné uviesť z podstaty poskytnutého úveru, ktorého doba trvania je neurčitá. Konečný počet mesačných splátok je tak známy až po ukončení zmluvného vzťahu. V súvislosti s termínom splatnosti prvej splátky uvádzame, že

Zmluva bola uzatvorená na diaľku (korešpondenčne). Zmluva bola uzatvorená tak, že na základe záujmu žalobcu mu bol zaslaný prvotný formulár. Žalobca tento vyplnil, dňa 23.12.2014 podpísal a následne zaslal žalovanému. Zo strany žalovaného došlo k podpisu Zmluvy dňa 28.01.2015. Nakoľko nie je vopred známe kedy bude zmluva zo strany klienta podpísaná, zaslaná veriteľovi a podpísaná, teda či tento proces bude trvať týždeň, mesiac alebo dlhšie, tak zo strany veriteľa nie je možné uviesť vopred termín splatnosti prvej splátky. V zmysle bodu III Zmluvy je splatnosť štandardnej splátky 15. deň v kalendárnom mesiaci a konkrétna splatnosť každej splátky, aj s výškou povinnej splátky bude uvedená vo výpise, ktorý je klientovi zasielaný každý mesiac, v ktorom čerpá úver. O splatnosti každej splátky, a teda aj splatnosti prvej splátky bol žalobca samostatne informovaný v rámci pravidelného mesačného výpisu z úveru, a to rovnako ako je to uvedené vo výpise ku dňu 06.05.2021, ktorý žalobca predložil spolu so žalobou. V súvislosti s v zmluve dojednanou úrokovou sadzbou žalovaný uvádza, že žalobca poukazuje na nesprávnu štatistiku Národnej Banky Slovenska (ďalej aj „NBS“). Štatistika „Priemerné úrokové miery z úverov bánk“ zverejnená NBS na stránke <https://nbs.sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-bank/> vychádza z údajov nie len za spotrebiteľské úvery, ale taktiež aj za ostatné úvery, teda napr. úvery na podnikanie, konsolidáciu dlhov, vzdelanie a pod., ktorých úrokové sadzby sú nižšie a tým pádom znižujú aj celkovú váženú úrokovú sadzbu za obe skupiny spolu. Správnu štatistikou pre porovnanie úrokovvej sadzby spotrebiteľských úverov je „Banková úroková štatistika – úvery“ zverejnená NBS na stránke: <https://nbs.sk/statisticke-udaje/financne-institucie/banky/statisticke-a-analyticke-prehlady/urokova-statistika/bankova-urokova-statistika-uvery/>. Táto štatistika v prvých šiestich stĺpcoch uvádza údaje výhradne pre spotrebiteľské úvery a z tejto štatistiky vychádzal aj Najvyšší súd SR napr. v prípade konania sp. zn. 3Cdo/171/2019. V prílohe predložil záznam z Bankovej úrokovvej štatistiky – úvery, dostupnej na vyššie uvedenom odkaze, v zmysle ktorej bola priemerná hodnota úrokovvej sadzby spotrebiteľských úverov v mesiaci január 2015, so splatnosťou do jedného roka vo výške 13,90% a v prípade úverov so splatnosťou 1 až 5 rokov vo výške 12,44 % ročne. V zmysle vyššie uvedeného v Zmluve dojednaná výška úroku 22,80 % neprekračuje dvojnásobne ani jednu z uvedených hodnôt. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov, sp.zn. 7Csp/140/2022 zo dňa 22.02.2023. K vyjadreniu priložil tabuľku „Úrokové miery úverov – nové obchody – EUR v % p.a.“, z ktorej vplyva úroková miera úverov – nové obchody za obdobie 2015-01 pre spotrebiteľské úvery podľa začiatočne doby fixácie: od 1 roky do 5 rokov 13,90 %, nad 5 rokov 12,44 %.

7. Žalovaný v podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 29.11.2023 na základe výzvy súdu uviedol, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalobcu splácať úver (t.j. pri posudzovaní bonity žalobcu) bola zachovaná. V rámci kontraktčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. V zmysle vyššie uvedeného sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade ak veriteľ posudzoval schopnosť splácať bez akýchkoľvek informácií o - príjmoch - výdavkoch - rodinnom stave spotrebiteľa - bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. V prejednávacom prípade žalovaný disponoval vyššie uvedenými údajmi, ktoré s odbornou starostlivosťou posúdil. Pri posúdení bonity žalobcu overil žalovaný návratnosť na základe nasledovných informácií: Informácie o príjmoch: - priemerný čistý mesačný príjem: 400,- € - zamestnávateľ: E. F., IČO: 43871780, údaje potvrdené pečiatkou a podpisom zamestnávateľa na žiadosti (v pravej časti žiadosti pod týmito údajmi) Žalobca okrem zamestnaneckého pomeru potvrdeného zamestnávateľom deklaroval príjem z podnikateľskej činnosti. Celkové ročné príjmy vo výške 3821,37 €, boli potvrdené na základe daňového priznania, ktoré predkladáme v prílohe. Informácie o výdavkoch: žalobca deklaroval nasledovné mesačné výdavky: - mesačné výdavky na bývanie: 39,90 € - iné mesačné výdavky: 130,- € Informácie z príslušného registra: - žalovaný vykonal dňa 28.01.2015 dopyt do spoločného registra bankových informácií (SRBI), ktorého výsledok predkladá v prílohe. - v zmysle tohto dopytu žalobca nemal žiadne existujúce úvery, t.j. žiadne ďalšie výdavky. Zároveň z registra nebola zistená žiadna delikvencia v prípade splácania predchádzajúcich už ukončených úverov. Informácie o rodinných pomeroch: - rodinný stav: rozvedený/á - počet vyživovaných osôb: 1. V prejednávacom prípade veriteľ posúdil príjmy potvrdené zamestnávateľom a daňovým priznaním žalobcu, výdavky a rodinné pomery uvedené žalobcom (údaje, ktoré nie je možné zo strany žalovaného zistiť inak ako od klienta) a taktiež nahliadol do príslušného registra obsahujúceho úverovú históriu žalobcu, preto nemožno hovoriť nie len o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, ale o akomkoľvek porušení povinnosti veriteľa. Žalovaný k podaniu priložil výsledok dopytu do SRBI, z ktorého nevyplývajú aktívne úverové kontrakty žalobkyne a neúplné daňové priznanie žalobkyne k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2013 (strany 1, 2, 7 a 8).

8. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na deň 13.11.2023 a následne na deň 14.12.2023. Pojednávaní sa zúčastnili zástupcovia sporových strán.

9. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, písomných a ústnych vyjadrení strán sporu, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených stranami, pričom vykonanie žiadneho z dôkazov nebolo stranami namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a zistil tento skutkový stav:

10. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 13.11.2023 zotrval na svojich skorších písomných vyjadreniach. V reakcii na posledné písomné vyjadrenie žalovaného uviedol, že prvá splátka úveru nie je v zmluve uvedená. Je tam uvedená len splatnosť a nie je určito uvedené o aký deň ide. To, že zmluva o úvere bola uzavretá na diaľku nemôže byť na ťarchu spotrebiteľovi. K úrokovej sadzbe, na ktorú poukazuje žalovaný na podklade tabuľky NBS uviedol, že bez ohľadu na to, ktorá tabuľka sa použije, je miera úrokov z úverov v sadzbe do 10 %, teda v zmluve o úvere je sadzba úrokov viac ako dvojnásobok obvyklej miery. Má za to, že na predmetnú zmluvu sa vzťahuje priemerný úrok v sadzbe 9,68 % nakoľko sadzba v zmluve je stanovená variabilne. Preto navrhuje, aby súd podanej žalobe vyhovel. Následne zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 14.12.2023 uviedol, že zotrváva na všetkých svojich skorších vyjadreniach a odkazuje aj na predložené rozhodnutia súdov. Má naďalej za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, a to dobu trvania zmluvy, predpoklady pre výpočet RPMN ako aj výšku a termín splatnosti jednotlivých splátok. Okrem toho považuje dojednaný úrok za rozporný s dobrými mravmi. Poukazuje na to, že žalovaný pri výpočte RPMN vychádzal z trvania úveru jeden rok, a teda dohodnutý úrok v sadzbe 22,8 % je v rozpore s dobrými mravmi. Ohľadom tabuľky predloženej žalovaným je potrebné vychádzať zo sadzby úroku 9,68 % a nie 12,44% ako uviedol žalovaný. Navrhuje žalobe vyhovieť a priznať žalobkyni plný nárok na náhradu trov konania.

11. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 13.11.2023 zotrval na svojich skorších vyjadreniach. Následne zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 14.12.2023 uviedol, že žalovaný sa k argumentácii žalobcu už komplexne vyjadril. Podľa názoru žalobcu svojimi vyjadreniami vyvrátil nárok žalobkyne. Navrhuje preto, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

12. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobkyňa (ako dlžníka) uzavrela so žalovaným (ako veriteľom) dňa 28.01.2015 Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty G., A. na základe ktorej zmluvy poskytol žalobkyni bezúčelový spotrebiteľský revolvingový úver s úverovým rámcom vo výške 2400 eur s dojednaním mesačnej splátky vo výške 80 eur. Úver mal byť čerpaný vykonávaním platobných operácií prostredníctvom kreditnej platobnej karty. Medzi zmluvnými stranami bola tiež dojednaná úroková sadzba vo výške 22,80 % ročne. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú, pričom termín konečnej splatnosti bol viazaný na deň zániku zmluvy alebo deň vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Zmluva obsahuje indikatívny výpočet RPMN (výška úveru 2 400 eur, počet splátok 12, prvá splátka až predposledná splátka 200 eur, posledná splátka je 524 eur). Výška RPMN je tak 24,22 % ročne, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je 2 724 eur, celkové náklady spotrebiteľa sú 324 eur, priemerná RPMN 24,28 %. V zmysle ČL. XIII poslednej vety zmluvy sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy Obchodné podmienky. Žalovaná úver čerpala postupnými výbermi z bankomatu a nákupmi tovarov v obchodoch podľa výpisu za obdobie od 18.02.2015 do 30.04.2021. Žalovaná za uvedené obdobie čerpala z úveru 330 eur a veriteľovi uhradila celkovo čiastku 380 eur.

13. Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 31.01.2022 súd zistil, že Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS informovalo žalobkyňu, po posúdení ňou predloženej zmluvy, že podľa jeho názoru je pravdepodobné, že ide o zmluvu bezúročnú a bez poplatkov a taktiež je pravdepodobné, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, o čom je oprávnený rozhodnúť len súd. Tiež ju združenie informovalo, že má právo sa súdnou cestou domáhať vydania sumy bezdôvodného obohatenia, o čom je taktiež oprávnený rozhodnúť len súd. Združenie jej odporučilo obrátiť sa ohľadom právnych služieb na advokáta, ktorý posúdi skutkovú a právnu stránku veci.

14. Vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 1.4.2004 v piatej hlave začlenené

ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Uvedená právna úprava má základ v smernici Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

15. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

16. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

17. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

19. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorým mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

20. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

21. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

22. Podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

23. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

24. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

25. Podľa § 3 ods. 5 prvá veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

26. Podľa § 4 ods. 10 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ak predávajúci porušuje povinnosť uloženú súdom alebo osobitným predpisom zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky, považuje sa také konanie za osobitne závažné porušenie povinnosti predávajúceho.

27. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstojí ako celok (čl.6). Cieľ je garantovať vyššiu kvalitu života bežných ľudí (pozri napr. rozsudok Mostaza Claro bod 37 Asturcom bod 51).

28. Podľa čl. 3 ods. 2 Smernice rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

29. Podľa čl. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

30. Podľa čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7.

31. Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

32. Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je obsiahnutá v zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ZoSÚ). Tento právny predpis v § 1 ods. 2 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

33. Podľa § 2 písm. a) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

34. Podľa § 2 písm. b) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

35. Podľa § 2 písm. d) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

36. Podľa § 2 písm. e) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie povoleným prečerpaním forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa.

37. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

38. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

39. Podľa § 11 ods. 1 a 2 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti. Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

40. Podľa § 497 Obchodného zákonníka; zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

41. Podľa § 499 Obchodného zákonníka; za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

42. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 28.01.2015 Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty G., A. č. 47521014, na základe ktorej poskytol právny žalovaný žalobkyni revolvingový úver so schváleným rámcom vo výške 2 400 eur za ročnú úrokovú sadzbu vo výške 22,80 %, RPMN 24,22 %, priemerná hodnota RPMN 24,28 %, celkové náklady spotrebiteľa 324 eur s tým, že celková suma pôžičky je 2 724 eur. Žalobkyňa sa zaviazala žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v mesačných splátkach po 80 eur s termínom konečnej splatnosti v deň zániku Zmluvy alebo v deň vyhlásenia okamžitej splatnosti. Z prehľadu splátok a úhrad bolo preukázané, že žalobkyňa z úveru čerpala celkom sumu 330 eur a žalovanému zaplatila sumu 380 eur. Je nepochybné, že posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver. Žalovaný bol od uzavretia zmluvy dňa 28.01.2015 v postavení dodávateľa a žalobkyňa v postavení spotrebiteľa, preto uvedený právny vzťah je treba posúdiť v režime spotrebiteľského práva. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné. Spotrebiteľské zmluvy musia obsahovať obligatórne náležitosti a nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa pod sankciou ich absolútnej neplatnosti.

43. V predmetnej veci ide o tzv. revolvingový úver, pri ktorom nie je možné jednoznačne uviesť RPMN. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu, a tak aj výber toho najvhodnejšieho úveru. Nie vždy je však možné tento údaj v zmluve uviesť, pretože pre jeho vyčíslenie je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátky úveru a úroky s poplatkami. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Úver je odplätý právny úkon. Na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určiť ako tak dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúce z počtu splátok sú zistiteľné. To však už dobre možné nie je v priebehu revolvingu, pretože sa úver čerpá a dopĺňa, a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. januára 2011, sp. zn. 6Co 95/2010).

44. Revolvingový úver nemá pre účely posudzovania spotrebiteľského úveru legálnu definíciu ani nie je bližšie ZoSÚ upravený. Ekonomicky je definovaný kreditným limitom a minimálnou mesačnou splátkou s uvedením úroku z úveru. Podľa ZoSÚ sa na revolving spravidla vzťahujú ustanovenia o povolenom prečerpaní. Podľa § 2 písm. e) ZoSÚ v čase uzavretia zmluvy, povoleným prečerpaním je forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa. Ak je doba splatnosti úveru formou

povoleného prekročenia dlhšia ako tri mesiace, zmluva musí obsahovať všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 ZoSÚ.

45. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne ohľadom osobitnej potreby uvádzania predpokladov použitých pre výpočet RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Súd poukazuje na to, že predmetnou problematikou sa zaoberal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.2.2021, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod číslom R 86/2021, kde najvyšší súd judikoval, že z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31.3.2015 nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet. Pokiaľ má byť relevantným záver, že niektorý z predpokladov pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov uvedený v zmluve nie je, musí byť jednoznačné to, o ktorý predpoklad ide. Tak ako nevyplýva zo zákona, že v zmluve má byť uvedený vzorec pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, nevyplýva z neho ani to, že by predpoklady použité pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov mali byť uvedené v samostatnom bode úverovej zmluvy. Podľa názoru súdu si žalovaný splnil povinnosť vyplývajúcu zo zákona, ak v zmluve uviedol indikatívny výpočet RPMN s uvedením údajov, z ktorých pri jeho výpočte vychádzal (výška úveru, počet splátok, výška splátok, splatnosť splátky, výška RPMN, priemerná RPMN, predpokladaná doba trvania zmluvy, celková čiastka splatná spotrebiteľom a náklady spotrebiteľa - Príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z., časť II., písm. e/).

46. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne ohľadom absencie ďalšej zmluvnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to doby trvania zmluvy, k tejto súd poukazuje už na vyššie spomínanú podstatu tzv. revolvingového úveru. V posudzovanej veci bol žalobkyni žalovaným poskytnutý osobitný typ spotrebiteľského úveru, a to revolvingový úver. Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Súd konštatuje, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere jej osobitne špecifikovaná doba trvania zmluvy ako neurčitá, čo podľa názoru súdu predstavuje špecifikáciu doby trvania zmluvy v súlade s § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Podporne k vyjadrenému názoru o možnosti uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú súd poukazuje na § 14 ZoSÚ, ktorý s uzavretím zmluvy na takúto dobu vyslovene počíta.

47. K splneniu zmluvnej náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ súd ďalej uvádza, že v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. apríla 2018 nie je potrebné uvádzať presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona sú splnené, ak zmluva obsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a údaje, z ktorých možno určiť, dokedy povinnosť platiť úver s príslušenstvom trvá. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2021, sp. zn. 2Cdo 69/2020). Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp.zn. 17CoCsp/11/2023 zo dňa 29.06.2023 o.i. uviedol: „Nad rámec uvedeného odvolací súd pre úplnosť uvádza, že súd prvej inštancie v bode 18. napadnutého rozsudku konštatoval, že doba trvania zmluvy pri revolvingovom úvere nie je vopred určiteľná, čo síce je pravdou, ale aj pri takomto type úveru je potrebné pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vopred stanoviť dobu trvania zmluvy, minimálne ako zmluvu na dobu neurčitú.“. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že v zmluve uvedená doba trvania zmluvy: neurčitá je jednoznačným určením doby, počas ktorej má zmluva trvať.

48. Z vyššie uvedených dôvodov súd považoval argumentáciu žalobkyne ohľadom absencie zmluvných náležitostí zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) ZoSÚ za nedôvodnú.

49. Ani s názorom žalobkyne, že dojednaný úrok je v rozpore s dobrými mravmi, sa súd nestotožnil. V tomto smere súd dáva za pravdu žalovanému, že je potrebné zohľadňovať úrokové sadzby, resp. odplaty alebo RPMN porovnateľných produktov (t.j. v tomto konkrétnom prípade nemožno porovnávať úrokové sadzby, resp. RPMN revolvingového úveru dohodnutého na neurčitý čas s klasickým splátkovým úverom poskytnutým na dobu 1-5 rokov). Zo súhrnu priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny za 1. štvrtrok 2015 predložených žalovaným vyplýva, že RPMN pre kreditné karty činila 25,67 %, kým v zmluve bola indikatívne vypočítaná RPMN na 24,22 %, teda nebol zistený rozdiel, ktorý by mal mať za následok až neplatnosť dohody ohľadne úrokov. Ani tento názor súdu však nič

nemení na nižšie uvedenom závere, že súd poskytnutý úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie predpísaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

50. Súd však z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú žalobkyňa opiera uplatnený nárok, neobsahuje všetky obligatórne náležitosti.

51. Ohľadom splátky úveru sa v Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro uvádza, že štandardná mesačná splátka vo výške 80 eur je splatná 15. deň v kalendárnom mesiaci a bude uvedená vo výpise.

52. Takéto uvedenie nemožno považovať za dostačujúce pre jasné špecifikovanie splatnosti prvej splátky. Z takéhoto vymedzenia nie je možné zistiť splatnosť prvej splátky, teda po akom čase od prvého čerpania mala žalobkyňa začať splácať čerpané peniaze. Aj keď ide o revolvingový úver, kde dlžník úverový limit môže ale aj nemusí využiť, teda nie je možné určiť konkrétny presný dátum prvej splátky, z pohľadu súdu bolo možné vymedziť splatnosť prvej splátky uvedením určitého dňa, ktorý by bol dostatočne určiteľný. Za tohto stavu potom súd uzavrel, že v zmluve absentoval termín prvej splátky dostatočne určitý tak, aby ho aj bežný spotrebiteľ mohol ustáliť. V zmluve nie je uvedený údaj v akom časovom úseku bola žalobkyňa povinná plniť (t. j. či nasledujúci mesiac po poskytnutí úveru, alebo o tri mesiace alebo bol poskytnutý iný časový úsek na základe ktorého mala žalobkyňa začať splácať splátky za poskytnutý úver), pričom uvedenie splatnosti vo výpise súd nepovažuje za dostatočne konkrétnu úpravu.

53. Súd vzhľadom na uvedené skutočnosti konštatuje, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno o 1/ dostatočnej určítosti termínov splátky, teda zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ

54. Aj absencia čo len jednej náležitosti, s ktorou zákon spája sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spôsobuje, že úver je potrebné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. Súd preto žalobe v časti týkajúcej sa určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vo výroku I. rozsudku v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ vyhovel.

55. Nad rámec (sčasti dôvodnej) argumentácie žalobkyne súd podrobil zmluvu o spotrebiteľskom úvere prieskumu aj z hľadiska toho, či dodávateľ (žalovaný) posúdil pred uzavretím zmluvy s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

56. Bonita vyjadruje hodnotu a dôveryhodnosť ekonomického subjektu (napr. firmy, jednotlivca, ale i obce alebo štátu) na finančnom trhu. Súvisí s hospodárením daného subjektu a vyjadruje tak jeho solventnosť, kredibilitu, schopnosť zhodnotiť vkladany kapitál resp. naplniť svoje záväzky. V širšom pohľade súvisí i s dobrou povestou. Napriek tomu, že často býva stotožňovaná s ratingom, ktorý predstavuje schopnosť splácať svoje dlhy, má bonita širší rozsah a rating je len jednou z jej zložiek.

57. Bonita subjektu je najčastejšie posudzovaná bankami pred poskytnutím úveru, alebo inými subjektmi pred majetkovým vstupom do firmy, investovaním, alebo nadviazaním obchodného partnerstva. Všeobecne má hodnotenie bonity významný vplyv vo veriteľsko-dlžníckych vzťahoch. Ak banka vyhodnotí klienta ako úveruschopného, vyjadruje tak svoju dôveru v jeho schopnosť plniť svoje záväzky. Čím je bonita firmy lepšia, tým vyzerá pre prípadných veriteľov menej rizikovo, a tým lacnejšie zdroje financovania môže byť schopná získať.

58. Hodnotenie bonity určitého bankového klienta je výsledkom úverovej analýzy, ktorá je súčasťou úverového procesu. Po fáze žiadosti o úver nasleduje fáza skúšky úverovej spôsobilosti žiadateľa (analýza úverovej schopnosti), v rámci ktorej sa analyzujú tri hlavné oblasti: právne pomery žiadateľa, osobná dôveryhodnosť žiadateľa a jeho hospodárska a finančná situácia.

59. U individuálnych žiadateľov banka posudzuje osobné údaje ako vek, pohlavie, vzdelanie, profesiu, rodinný stav a tiež trvalé príjmy a pravidelné výdaje žiadateľa, či celej domácnosti. Banka skúma tiež žiadateľovu úverovú históriu a platobnú morálku. Jedným zo zdrojov (nie jediným) týchto informácií je Spoločný register bankových informácií (SRBI), ktorý zhromažďuje informácie o úveroch a dlžníkoch z podnikateľskej sféry od všetkých slovenských bánk a pobočiek zahraničných bánk pôsobiacich na Slovensku.

60. Je nevyhnutné dať do pozornosti, že vo veci C-303/20 Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol nasledovne:

Článok 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že preskúmanie účinnej, primeranej a odrádzajúcej povahy sankcií ustanovených v tomto článku za porušenie najmä povinnosti posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa uloženej v článku 8 tejto smernice sa musí vykonať tak, že sa v súlade s článkom 288 tretím odsekom ZFEÚ zohľadní nielen ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré bolo prijaté osobitne na účely prebratia uvedenej smernice, ale takisto všetky iné ustanovenia tohto práva, pričom sa musia vykladať v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a ciele tejto smernice tak, aby uvedené sankcie splnili požiadavky stanovené v článku 23 tejto smernice.

61. Vo veci C-679/18 Súdny dvor (druhá komora) rozhodol nasledovne:

Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvolať dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.

62. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

63. Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie úijné právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta dodávateľom. Pokiaľ je predmetom konania právo súvisiace s plnením zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalovanom, aby tento preukázal, že bonitu žalobkyne náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

64. Žalovaný tvrdil, že bonitu klienta zisťoval dopytom do SRBI, v ktorom mala žalobkyňa evidované 4 ukončené kontrakty. Ohľadom ďalších výdavkov spotrebiteľa dodávateľ vychádzal z výšky spotrebiteľom deklarovaných mesačných výdavkov na bývanie vo výške 39,90 eur a iných (bližšie nešpecifikovaných) výdavkov vo výške 130 eur, pričom žalovaný súdu nepreukázal to, že ich výšku reálne preveroval a tiež neuviedol, akým spôsobom zohľadnil existenciu vyživovacej povinnosti, ktorú mala žalovaná k svojim maloletým deťom.

65. Ohľadom príjmu spotrebiteľa žalovaný vychádzal z daňového priznania k dani z príjmov FO – žalobkyne za rok 2013, ktoré bolo súdu predložené neúplné a z ktorého nevyplýva príjem žalobkyne, vyplýva z neho základ dane žalobkyne vo výške 3 821,37 eur. Okrem toho však z daňového priznania vyplýva aj to, že žalobkyňa má 2 vyživované deti, ktoré s ňou žijú v domácnosti (nar. 10/1997 a 12/1998), pričom z formulára zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva údaj len o jednej vyživovanej osobe. Niet pochyb o existencii zákonnej vyživovacej povinnosti žalobkyne k obom jej (v čase uzavretia zmluvy) neploletým deťom, pričom žalovaný v priebehu konania neobjasnil dôvod, pre ktorý akceptoval údaj len o jednej vyživovanej osobe napriek tomu, že z predloženého dokumentu mal vedomosť o dvoch žalobkyňou vyživovaných osobách, čo podľa názoru súdu nekorešponduje s povinnosťou dodávateľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

66. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Bez toho, aby žalovaný skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovanej splácať dlh zo zmluvy.

67. Veriteľ v zmysle ustanovení § 7 a § 11 ZoSÚ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky. Pri posúdení úverovej schopnosti kladol dôraz na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške.

68. Vychádzajúc z § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta veriteľom. Pokiaľ si veriteľ uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t. j. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákon o spotrebiteľských úveroch a ďalšie. Bolo na veriteľovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovanej náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka. Nepochybne kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú napr. štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zák. č. 110/2006 Z. z. a o priemerných výdajoch obyvateľstva a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (Najvyšší súd ČR pod sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

69. Veriteľ v zmysle § 7 a 11 zákona o spotrebiteľských úveroch je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná na splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie 100 % istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ napr. dostane výpoveď z pracovného pomeru alebo dlhodobu ochorenie. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácie dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si

zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (rozhodnutie KS v Prešove pod sp. zn. 22Co/107/2018).

70. Vzhľadom na vyššie uvedené a vykonané dokazovanie súd konštatuje, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno, ktorým by preukázal dodržanie postupu podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch jeho právnym predchodcom pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalovanou. Žalovaný reagoval na výzvu súdu, avšak z predložených dôkazov nevyplýva dodržanie postupu podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona. Z vykonaného dokazovania nebolo vôbec preukázané, aby si banka preverovala výšku skutočného príjmu žalovanej. Z predloženého neúplného daňového priznania nevyplýva výška príjmu žalobkyne v čase uzavretia zmluvy o úvere a žalovaný nepreukázal ani jeho zisťovanie prostredníctvom dopytu do Sociálnej poisťovne. Zároveň z dokazovania nevyplývalo, aby banka žiadala od žalobkyne poskytnutie úplných, presných a pravdivých údajov potrebných na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak, ako táto povinnosť vyplýva pre spotrebiteľa z § 7 ods. 2 citovaného zákona. Súčasne žalovaný nepreukázal, že by s odbornou starostlivosťou zisťoval výšku výdavkov žalobkyne a už vôbec nie osôb, s ktorými žije v spoločnej domácnosti a vplyv týchto výdavkov na posúdenie jej schopnosti splácať poskytnutý úver.

71. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a posúdenia toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných mesačných výdavkov taká čiastka, aká bude potrebná na splácanie úveru. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch spotrebiteľa, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto veriteľ ako dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Žalovaný vykonaným dokazovaním nepreukázal, že žalobkyňa pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere veriteľovi deklarovala príjem, ďalej že tento bol overovaný z verejne dostupných registrov, vrátane informácií o jej rodinnom živote, počte vyživovacích povinností a najmä výške výdavkov.

72. Jednou zo zložiek, ku ktorej sa viaže povinnosť skúmania s odbornou starostlivosťou sú výdavky spotrebiteľa, pričom nie je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi a nestačí mať preukázaný len príjem spotrebiteľa, lebo zákon jasne hovorí o preverení údajov nielen o príjme, ale aj o výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, čo tu žalovaný nepreukázal, že náležite preveril. Nebol produkován žalovaným ani jediný dôkaz o tom, že by preveril aj ďalšiu povinnú zložku, t.j. výdavky žalovanej, najmä výdavky na živobytie. Žalovaný deklaroval, že žalobkyňa bola v čase uzavretia zmluvy rozvedená, pri výpočte jej výdavkov vychádzal zo žalobkyňou uvádzaných údajov, ktoré si bližšie nepreveril, pričom ohľadom počtu žalobkyňou vyživovaných osôb bol ňou uvádzaný údaj v rozpore s predloženým daňovým priznaním. Postup žalovaného a výpočet výdavkov žalobkyne súd nepovažuje za správny. Zistené údaje sú zjavne nesprávne (nereálne), čo vyvracia možnosť postupu veriteľa s odbornou starostlivosťou. Nemôže tak byť pochýb o porušení zákonnej povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou výdavky žalobkyne, ak ten pri poskytnutí úveru vychádza z bližšie nešpecifikovaných finančných výdavkov žalobkyne na bežné potreby. Veriteľ teda nezohľadňoval, neposúdil a nepreveril reálne príjmovú a výdavkovú zložku žalobkyne, pokiaľ ide o ekonomický status žalobkyne, preto žalovaný nemôže úspešne tvrdiť, že konal s odbornou starostlivosťou. Žalovaný absolútne ničím nepreukázal bližšie skúmanie výdavkov žalobkyne (minimálne na stravu, lieky, bývanie). Nejedná sa preto o konanie s odbornou starostlivosťou v prípade, ak veriteľ si tieto rozhodujúce skutočnosti vôbec nezistil a neoveril. Bez zohľadnenia príjmov a rovnako aj výdavkov podľa názoru súdu veriteľ nemohol objektívne posudzovať celkovú sociálno-ekonomickú situáciu žalobkyne. Iba ich vzájomným porovnaním je možné vyhodnotiť, či spotrebiteľ je dostatočne

solventný a či pravdepodobne v budúcnosti (minimálne v období, na ktoré sa zmluva uzatvára) bude schopný plniť svoje záväzky. Skúmanie bonity žalobkyne zo strany veriteľa je potrebné považovať za nepreukázané a úplne formalistické (podporne vid' napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.12Co/136/2019). Opak žalovaný nepreukázal.

73. V danom prípade súd teda nemohol prehliadnuť skutočnosť, že žalovaný postupoval nedbanlivo, ak dostatočne neoveril životné náklady žalobkyne a celkovú bonitu spotrebiteľa úverovej zmluvy. Nehovoriac o skutočnosti, že žalovaný s povinnosťou postupovať s odbornou starostlivosťou si musel byť vedomý tohto nedostatku.

74. Povinnosť súdu z úradnej moci preskúmať či veriteľ posúdil bonitu spotrebiteľa vyplýva z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-679/2018 zo záverov ktorého vyplýva, že články 8 a 23 Smernice európskeho parlamentu a rady 2008/48/Es sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex officio existenciu porušenia povinností stanovenej v článku tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzatvorením zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzatvorením zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne.

75. Ustanovenie § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sa má vykladať tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov, ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy, pričom nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 3Co/53/2019, 22Co/107/2018, 7Co/126/2016 a 12Co/107/2019).

76. Keďže žalovaný nepredložil dôkazy, ktorými by preukázal, že ako veriteľ pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalobkyňou skúmal riadne jej schopnosť splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, súd má za to, že veriteľ konal v hrubom rozpore s povinnosťou postupovať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní schopnosti žalobkyne splácať spotrebiteľský úver, čo vedie k záveru, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa zistiť konkrétnu výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Odborná starostlivosť navyše predpokladá, aby údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, veriteľ overil, resp. dlžník objektívne podložil (podporne vid' napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/130/2019).

77. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatovanie toho, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov sa súd ďalšou argumentáciou strán ohľadom tejto skutočnosti nezaoberal. Súd nevykonaním žalovaným navrhnuté dokazovanie vyžiadanim vyjadrenia peňažného ústavu k výške úrokovej miery kreditných kariet poskytovanej v peňažných ústavoch, od ktorého žalovaný na pojednávaní dňa 14.12.2023 ustúpil a súd nepovažoval za potrebné vykonať takéto dokazovanie vzhľadom na vyššie uvedený právny názor týkajúci sa primeranosti výšky dohodnutého úroku a tiež vzhľadom na záver o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

78. Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

79. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezodôvodným obohatením.

80. Podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezodôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezodôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezodôvodného

obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

81. Za situácie, že predmetná úverová zmluva je súdom považovaná za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu absencie základných zákonných náležitostí a tiež z dôvodu zisteného hrubého porušenia dodávateľa postupovať s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver a žalobkyňa na predmetnom úvere zaplatila viac, než na základe úverovej zmluvy čerpala, ide o bezdôvodné obohatenie žalovaného z titulu zaplata sumy bez právneho dôvodu.

82. Vychádzajúc z uvedeného bola žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému iba sumu, ktorú jej žalovaný skutočne poskytol titulom úverovej zmluvy. Z predložených listinných dôkazov ako aj z nesporných tvrdení strán vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 330 eur a žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 380 eur. Preto súd zaviazal žalovaného vo výroku II. rozsudku vydať žalobkyni sumu 50 eur ako rozdiel medzi žalobkyňou zaplatenou sumou a reálne poskytnutým úverom.

83. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

84. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

85. Pretože žalovaný svoj dlh žalobkyni včas nezaplatil, dostal sa do omeškania s plnením peňažného dlhu, a preto súd žalobkyni priznal vo výroku II. rozsudku v zmysle citovaných zákonných ustanovení aj požadovaný 5 % úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur, počnúc od 05.10.2022 do zaplata, t. j. od nasledujúceho dňa po doručení žaloby žalovanému.

86. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

87. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

88. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Nakoľko súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu, priznal žalobkyni voči procesne neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.